

Z
otročtva
k
synovstvu

JACK FROST

Z
otroctwa
k
synovstwu

J A C K F R O S T

Vydavateľstvo:

© 2016 GD IDENTITY, s. r. o.

Kúpeľná 514/14, 962 31 Sliač

Vydanie prvé

Jack Frost

Z otroctva k synovstvu

Copyright

© 2016 Jack a Trisha Frost

Originally published in English under the title From Spiritual Slavery to Spiritual Sonship
by DESTINY IMAGE® PUBLISHERS, INC.

DESTINY IMAGE® PUBLISHERS, INC.

167 Walnut Bottom Rd.,

Shippensburg,

PA 17257-0310

USA

All rights reserved

Slovenské vydanie

© 2016 GD IDENTITY, s. r. o.

Preklad: Zuzana Vengliková

Jazyková úprava: Eva Petrovičová

Grafická úprava: Bc. Miroslav Kuka

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť v akejkoľvek forme publikovaná
bez písomného súhlasu autora a vydavateľa.

Ak nie je uvedené inak, biblické citáty sú použité podľa:

Biblia. Slovenský ekumenický preklad s deuterokánonickými knihami. Banská Bystrica:
Slovenská ekumenická spoločnosť, 2008. Skratkou SSV sú označené citáty z katolíckeho
prekladu Svätého písma (Trnava: Spolok svätého Vojtecha, 1998).

ISBN 978-80-972316-5-1

VENOVANIE

Sobdivom v srdci venujem túto knihu kapitánovi Alovi Klineovi. Bol prvým človekom, ktorý mi veril vtedy, keď som o sebe sám pochyboval. Oblúbil si ma, hoci som bol neistým chlapčatom, ktoré hľadalo vlastnú tvár, a zasvätil ma do tajov námorníctva. Stal sa pre mňa láskavou otcovskou postavou, ktorá do mňa vliala sebadôveru, hrdosť a presvedčenie, že všetky strasti na mori možno zvládnuť. To mi pomohlo neodkloniť sa od správneho kurzu a preplávať nejednou nebezpečnou životnou búrkou.

POĎAKOVANIE

Na konci deväťdesiatych rokov som mal dvoch učiteľov – neskôr sa stali mojimi priateľmi –, ktorí mi zrejme najviac objasnili, aký je rozdiel medzi synom a otrokom (sirotou). James Jordan bol prvým človekom, ktorého som počul vyučovať o sirotskom srdci. O Jordanovi sa viac dozviete na stránke www.fatherheart.net. Druhým bol Mark Stibbe, ktorého kniha *From Orphans to Heirs (Z otrokov dedičia)* mi v tejto oblasti otvorila oči. Nebyť týchto dvoch mužov, ktorí ma v posledných rokoch tak výrazne ovplyvnili, nikdy by som nekázal o synovstve.

K môjmu celkovému duchovnému rastu a rozvoju charakteru prispeli (samozrejme, okrem mojej manželky Trishe) aj tri manželské páry, ktoré s nami prechádzali nevyriešené záležitosti v našich vzťahoch s rodičmi. Videli v nás potenciál a trpezlivo čakali, kým dospejeme v zrelého syna a zrelú dcéru a prevezmeme zodpovednosť za misiu, za ktorú Ježiš položil život – zažívať Božiu lásku a dávať ju ďalej každému, koho stretneme.

Ďakujem biskupovi Houstonovi Milesovi a jeho manželke Evelyn, ktorí boli mojimi duchovnými rodičmi. Neprestali ma milovať a vážiť si ma aj napriek mojej duchovnej nezrelosti, keď som si duchovné authority necenil pre vzťah, ale na základe toho, čo mohli pre mňa urobiť.

Iba vďaka citlivej navigácii zo strany našich priateľov a mentorov Rogera a Pat Gosnellovcov sa moja loďka udržala v hlbokých vodách aj vtedy, keď ju búrlivý vietor hnal na plytčinu. Podarilo sa im to tak, že ma naučili pokore a ochote zostúpiť z výšin do údolí, aby som viac spoznal Boha. Roger mi vštepil, že si nikdy nemám o sebe priveľa namýšľať, a ukázal mi, akú hodnotu má umývanie záchodov.

Z otroctva k sýnovstvu

Nechcem si ani predstaviť, na akom pobreží by sme s Trishou stroskotali, nebyť majora Richarda a Christine Jonesovcov. Títo dôstojníci Armády spásy sa nám ako milujúci rodičia venovali počas prvých rokov nášho kresťanského života a motivovali nás plniť Božie povolanie. Povzbudili ma zanechať more a vydať sa na novú dobrodružnú cestu v službe zlomeným srdciam.

ÚVOD

Niektorí ľudia o mne hovoria, že som čestný, súcitný a lojálny človek s pevným charakterom. Nie je to však tak dávno, čo by ma moji príbuzní skôr opísali slovami: výbušný, nervózny, vzdialený, nepokojný. Keby ste sa boli spýtali niektorého z mojich duchovných lídrov a on by bol bolestivo úprimný, jeho odpoveď by zrejme znela: „Jack je sebec, ktorý sa stará len sám o seba, všetko využíva iba vo vlastný prospech a ľudí si váži podľa toho, čo preňho môžu urobiť. Vzťahom nepripisuje veľký význam.“

Navonok som pôsobil ako muž, ktorý nezištne slúži iným, dokáže sa ovládať a je spoľahlivý. Vnútri ma však zožierala duchovná ťažkosť – túžil som po úspechu a uznaní a bol som ochotný tvrdo pracovať, aby som to dosiahol. Nenásytne som dychtil po pozornosti okolia a chcel som, aby ma ostatní považovali za zrelého a úspešného človeka. Prehlbujúci sa zápas so žiarlivosťou a potrebou súperiť s inými vo mne vyvolával silný vnútorný nepokoj – pocit, že musím robiť viac, aby si ma iní vážili, uznávali ma a aby som medzi nich zapadol.

Koncom deväťdesiatych rokov som si začal uvedomovať, že hoci som bol už od roku 1980 horlivým kresťanom a zažil som niekoľko intenzívnych zážitkov s Duchom Svätým, mal som problém, ktorý dnes už dokážem pomenovať – srdce siroty. Moji rodičia, obaja športovci, vo mne živilí prehnajúcu súťaživosť a ich láska mi nedávala dostatočný pocit bezpečia a bezvýhradného prijatia. Nebol som pre nich „vítazom“, takže v našom vzťahu nebolo miesta pre povzbudenie, útechu či lásku. Začal som teda bojovať o akékoľvek uznanie. Na prvý pohľad som bol úspešný, ale pred svetom som musel skrývať pocity sklamaní, úzkosti a nervozity.

Z otroctva k synovstvu

Sirotské srdce sa však nedá len tak vyhnat' (hoci moja manželka sa o to pokúšala!). Zaužívané myšlienkové vzorce a názory, ktorým chýbalo Božie svetlo, sa rokmi pretavili do mentality siroty. Tú mohla nahradiť iba skúsenosť Božej otcovskej lásky a synovstva. Mať srdce syna znamená, že cítime istotu lásky Boha, vieme, že patríme do Božej rodiny, netrápí nás už hanba a odsudzovanie, vážime si všetkých ľudí a sme ochotní sa pokoriť pred človekom aj pred Bohom. Syn chce plniť Božiu misiu, ktorá spočíva v tom, že zakusuje Božiu lásku a dáva ju ďalej.

Keď som vykročil na cestu od sirotskej mentality k synovstvu, začal som sa výrazne meniť. Moje vzdorovité deti sa vrátili k Bohu aj ku mne. Už som nemal pocit, že mi chýba priazeň autorít; začal som si všímať, že mne i mojej manželke prejavujú veľkú úctu. Zároveň sa zlepšila aj naša finančná situácia a získali sme väčší vplyv pri rozširovaní Božieho kráľovstva.

Cieľom tejto knihy je, aby sa moja cesta od otroctva k synovstvu stala aj vašou cestou. Podelím sa s vami o niektoré svoje zážitky na mori, v rodine i v cirkvi. Každý z príbehov vo vás viac či menej vyvolá dojem: *To je o mne! Aj ja reagujem na ľudí a okolnosti podobným spôsobom!* Nechcem iba poukázať na koreň problémov, ale ponúknuť praktické pravdy, ktoré vám pomôžu zanechať život otroka a žiť ako milovaný syn a milovaná dcéra. Kniha vás postaví pred isté výzvy a usvedčí vás z chýb; nájdete v nej však aj povzbudenie, útechu a nádej na zmenu. Ukáže vám cestu k bezpečnému prístavu uprostred búrok.

JACK FROST

milovaný Otcov syn

1.
Kapitola

Bez strachu!

Námorníci ho nazývajú „More strachu“.

Drakeov prieliv, vyše kilometer široký a päťsto kilometrov dlhý pás oceánu medzi Hornským mysom a Antarktickým polostrovom, je jedným z najnebezpečnejších miest na zemi. Teplota vody je tu taká nízka, že keby ste prepadli cez palubu, do piatich minút by ste v dôsledku podchladenia zamdleli a zakrátko nato aj zomreli. Zároveň je tu veľmi ťažké loď navigovať. Keďže vodu nebrzdí pevnina, neustále sa točí v smere od západu na východ. Pridajte k tomu prudký vietor, ktorý tu až dvesto dní v roku dosahuje rýchlosť tridsaťpäť uzlov¹, a máte hrozivo nepredvídateľný oceán. Počasie sa môže zmeniť v zlomku sekundy a nikdy netušíte, odkiaľ sa na vás priženú vlny. More strachu sa stalo cintorínom pre viac ako štyristo lodí, ktoré klesli ku dnu s celou posádkou.

Ako akreditovaný kapitán rybárskych lodí a tak trochu dobrodruh milujem plavby do najodľahlejších končín. Práve preto som sa nedávno stal členom expedície plviacej sa z Čile okolo Hornského mysu do Mora strachu. Verte mi, bola to parádna „jazda“: tri dni sme brázdili oceán na lodi s dĺžkou dvadsaťtri metrov, vietor dul rýchlosťou štyridsať až päťdesiat uzlov a vlny dosahovali výšku desať metrov! Potom sme niekoľko týždňov strávili v Antarktíde. Bolo to v období, keď na tomto kontinente nikdy nezapadá slnko; dva týždne sme teda nezažili tmu.

Keď sme sa vydali na spätočnú plavbu cez Drakeov prieliv, kapitán, ktorý mal dlhoročné skúsenosti s plavbou v týchto vodách, vyhlásil: „More strachu som ešte nevidel pokojnejšie.“ A skutočne, na mori vládlo takmer úplné bezvetrie, takže sme museli zapnúť motory. Zároveň sme spustili všetky plachty, aby sme zachytili aj ten najmenší závan vetra.

---

¹ Čo je takmer 65 km/h (pozn. prekl.).

Z otroctva k sýnovstvu

Nachádzali sme sa dvestoštyridsať kilometrov od Hornského mysu v oblasti, kde sa potopilo mnoho lodí. Mal ich na svedomí trojkilometrový úsek prúdu, ktorý sa valí na pevninský šelf a vzápätí doslova exploduje do vzduchu. Ide o najzradnejšiu časť prielivu.

Bolo pol druhej ráno a my sme po dvoch týždňoch po prvý raz zažívali tmu (hoci iba na jednu hodinu). Potom vyšlo slnko.

Piati z ôsmich členov posádky sa nachádzali v kajutách v podpalubí, kým kapitán, ja a môj priateľ David Costello, úspešný kresťanský umelec (www.davidcostello.com), sme mali službu v kormidelní. Noc bola dosiaľ pokojná, bezveterná. Našou úlohou bolo riadiť plachty a vykonávať iné rutinné práce. Vo vykurovanej kormidelní bolo teplo a útulne. Vonkajšia teplota sa pohybovala okolo nuly, čo bolo na to ročné obdobie pomerne teplo.

DRŽAL SA AKO KLIEŠŤ

Zrazu sa spustil ostrý vietor. Mrznúci dážď bičoval loď z boku a vietor dosiahol rýchlosť víchrice. Teplota v priebehu niekoľkých minút rapídne klesla. Keďže sme mali spustené všetky plachty, ocitli sme sa v nebezpečnej situácii. Hrozilo, že nám silný vietor odtrhne sťažň a loď sa prevráti. Sklonomer sa vychýlil do svojej maximálnej polohy. Vietor naklonil plachetnicu na pravobok tak prudko, až sa po palube liala voda.

Kapitán skríkol: „Na palubu! Musíme zbaliť aspoň niektoré plachty, inak prídeme o sťažň!“

To bol okamih, keď sme po prvý raz počas celej plavby zažili skutočnú paniku. Kapitán, ktorý sa vyznal v antarktických vodách a niekoľkokrát oboplával svet, kričal na dvoch mužov, ktorí nemali ani páru o takomto type mora. Bolo prirodzené, že sme boli vystrašení... *vydesení* je lepšie slovo!

Nebol čas obliecť si čiapku, kombinézu a rukavice, pretože každá premárnená sekunda zväčšovala možnosť katastrofy. Keď sme však vybehli k dverám, kapitán nás zastavil: „Nasadte si popruhy!“ Išlo o trojmetrové istiace lano, ktoré sa pripínalo k povrazu vedúcemu od provy ku korme lode. Vďaka postroju zostane človek pripútaný k lodi aj v prípade, že ho vlna zmetie do mora, takže ho ostatní môžu vytiahnuť na palubu (ak, samozrejme, skôr nedostane infarkt alebo nepodľahne podchladeniu)!

BEZ STRACHU

S nasadenými popruhmi sme vybehli z kormidelné na palubu. Okamžite sme na nechránenej koži pocítili stovky ihličiek mrznúceho dažďa. Kapitán zamieril do stredu, aby zvinul hlavnú plachtu, a mňa poslal na pravobok, kde bola upevnená ďalšia plachta. Keďže sa loď nakláňala, stál som po kolená vo vode. Jediné, čo ma držalo na palube, boli dve ocelové laná, ktoré sa tiahli po boku lode.

David ešte nikdy predtým nestrávil taký dlhý čas na otvorenom mori. Neskôr sa mi zdôveril, že keď ho kapitán poslal na provu, spanikáril. Ak sa počas silných vln ocitnete na prove lode, zažijete jazdu svojho života! Aj keď je na Mori strachu bezvetrie, pohyb vody spôsobuje, že loď stúpa a klesá o tri metre. A ak sa k tomu pridá vietor, vlny okamžite vyrastú na výšku šesť až deväť metrov. Keď sa prova zdvihne k nebu, zotrvačnosť vás prilepí k palube. Len čo však čln zdolá hrebeň vlny a padne do brázdy, zrazu zostanete visieť aj pol metra nad palubou, až kým znovu nestúpne na upätí ďalšej vlny. Medzitým sa pokúšate chytiť čohokoľvek, aby vás voda nespláchla do mora.

Štvornožky som sa plazil na pravobok, aby som vytiahol aspoň časť plachty potrebnej na záchranu sťažňa. Vietor zavíjal, plachty svišťali a spíška ľadového dažďa mi otupovala hmat. Keď som splnil svoju úlohu, kapitán zakričal: „Vráťme sa do kormidelné!“

Len čo sme sa s kapitánom doplazili do luxusného tepla kormidelné, vyhlásil som: „Človeče, to bolo dobrodružstvo! Bolo to úžasné! Práve preto som sa dal na túto plavbu!“ Keď sme sa pozreli cez čelné sklo, zistili sme, že David je ešte stále na prove! Podarilo sa mu vytiahnuť plachtu, ale jej upevňovacie lano sa mu zamotalo o istiace lano, ktorým bol pripútaný k povrazu vedúcemu od provy ku korme. Napriek tomu sa dokázal hýbať, ale musel byť na kosť premrznutý. Zostal na kolenách a držal sa ocelového lana ako kliešť. Zakaždým, keď prova klesla, zdvihol sa do vzduchu o dvadsať centimetrov až pol metra, v závislosti od veľkosti vln. Dážď doňho dorážal z boku, oblečenie ho nechránilo pred mrazom, ruky mal skrehnuté a zdalo sa, že je úplne paralyzovaný.

Sedeli sme vnútri teplej kormidelné a lámali sme si hlavu nad tým, čo tam stvára. Nedokázali sme pochopiť, prečo sa nevráti k nám. Nakoniec sme si povedali: „Možno si to len užíva.“ Po niekoľkých minútach sa predsa len doplazil do kormidelné. „Dave, čo si to tam stváral?“ Neodpovedal. Zatvoril sa v kúpeľni a vyšiel odtiaľ až po pätnástich minútach.

Z otroctva k slynovstvu

ODPÚTAJ SA!

Počas nasledujúcich dní nám David ani slovom nenaznačil, čo sa stalo na prove. Vždy, keď sme túto tému otvorili, odpovedal: „Nemôžem o tom hovoriť.“ Nakoniec, keď sme na letisku čakali šesť hodín na spiatočný let, začal sa otvárať.

„David, povedz mi, čo sa ti stalo.“

„Zažil som svoj ‚shackletonovský okamih‘. Okamih, kvôli ktorému som sa s tebou vybral na túto šialenú plavbu do Antarktídy.“

Sir Ernest Shackleton bol veliteľom antarktckej expedície v rokoch 1915 – 1917 a spolu so svojou dvadsaťsedemčlennou posádkou prežil dva roky na najjužnejšom kontinente po tom, čo ľadovec poškodil trup jeho lode *Endurance*.

David mal v čase našej plavby päťdesiatosem rokov. Vyrastal v drsných podmienkach a takmer do svojich štyridsiatich rokov bol alkoholikom. Manželke a dcéram spôsobil mnoho zranení a jeho život bol v troskách.

Potom zažil hlboké stretnutie s Ježišom Kristom a Duchom Svätým. Po svojom obrátení ho oslovila téma Otcovho srdca, o ktorej ma počul kázať. Tak sme sa spoznali. Zúčastnil sa na viacerých podujatiach, ktoré sme organizovali v rámci Shiloh Place Ministries, a keďže tiež miloval more, rýchlo sme sa spriatelili.

David mal veľkú túžbu, aby Boh uzdravil jeho rodinu a obnovil vzťahy v nej. Keď sa to nedarilo, bol zo seba znechutený. „Počul som už toľko kázní,“ zdôveril sa mi, „ale nedokážem Božiu lásku dostať z hlavy do srdca. Moja rodina ešte nie je uzdravená. Viem, že ak sa nezbavím strachu z intimity, uzdravenie nedosiahneme. Akoby som uviazol v ‚Srdcových Necitlivciach‘². Poznám všetky biblické princípy, viem, že Boh ma miluje, ale nikdy som to *skutočne* neprežil.“

V ten deň na letisku mi David povedal: „Vtedy na prove som nedokázal odmotáť istiace lano. Vedel som, že som sa zasekol. Jediná možnosť, ako sa zachrániť, bolo odopnúť istiace lano od bezpečnostného povrazu a doplaziť sa do tepla kajuty bez neho. Strach, že ma vlna zmetie do vody, mi však bránil odistiť sa. Sedel som tam a v duchu si opakoval: *Bude to celkom*

² Alegorické mesto predstavujúce vnútorný stav človeka, ktorý sa pred ďalším zranením chráni tým, že sa uzatvára do seba a umŕtvuje svoje city (pozn. prekl.).

BEZ STRACHU

príjemná smrť.“ (Krátko pred smrťou podchladením cítite eufóriu, akú vyvoláva kokáin.)

„Začali sa u mňa prejavovať známky eufórie,“ pokračoval David, „ktorý som necítil už asi desať rokov, a celkom sa mi to páčilo. Vtedy som vnútri začul hlas, ktorý mi povedal: ‚Ži!‘ Potom znova: ‚Ži!‘ A ešte tretí raz. Ja som odpovedal: ‚Otec, si to ty?‘ A on povedal: ‚Je načase odpútať sa od bolesti minulosti a začať žiť pre uzdravenie tvojej rodiny. Iba sa odpútaj.‘ Pomyslel som si: *Nemôžem tu skončiť bez toho, aby moja rodina bola uzdravená.* Vtedy som sa odopol od istiaceho lana.“

David sa postavil zoči-voči strachu a vybral si život. Riskoval, aby priniesol uzdravenie tým, ktorým v čase, keď ešte nepoznal Pána, spôsobil najviac bolesti.

Neskôr mi vysvetlil, že keď sa odistil, sedel a čakal, kým loď klesne do brázd medzi dvomi vlnami. Vo chvíli, keď sa prova začala dvíhať a zotrvačnosť ho držala na palube, skočil smerom ku korme, aby sa vymotal z lán. Jeho istiace lano sa našťastie uvoľnilo zo zmotaných lán. Začal sa plaziť po palube, ktorá sa už natoľko nenakláňala, keďže časť plachiet sa nám podarilo zvinúť. Keď sa dostatočne vzdialil od motanice lán, znovu sa prichytil k strednému vodiacemu povrazu. Napokon sa dostal až do kormidelnice, ale bol premočený a triasol sa od hlavy až po päty. Okamžite zmizol v podpalubí. Myslel som si, že sa išiel prezliecť; mýlil som sa.

„Jack,“ povedal mi, „keď som zišiel do podpalubia, schúlil som sa do kľbka ako malý chlapec a ležal som tam asi pätnásť minút. A potom sa to udialo! Všetko, o čom si kázal a čo som osem rokov počúval, sa konečne stalo! Bol som malým chlapcom v náručí môjho Ocka! Ležal som tam a plakal v objatí Boha Otca. Srdcové Necitlivce začali miznúť a ja som vedel, že sa domov vrátim ako iný muž!“

Nedávno som sa Dava spýtal: „Dave, ešte stále to prežíváš?“

„Nemám *pocit*, že by som bol iný,“ odpovedal, „ale ľudia mi *hovoria*, že som iný. Pýtajú sa ma: ‚Čo sa s tebou stalo?‘ Dokonca aj manželka a deti mi hovoria, že som sa zmenil. Nemám ten pocit, ale oni tvrdia, že teraz zo mňa prúdi život.“

David sa roky bál dôverovať a otvoriť sa aj tým najbližším, pretože mal strach z odmietnutia. V tom kľúčovom okamihu na prove lode, ktorá sa uprostred noci ocitla v zúrivej búrke, sa na vlnách Mora strachu postavil zoči-voči svojmu strachu... a zvolil si *život*.

Z otroctva k synovstvu

STRACH... ALEBO OTCOVO OBJATIE?

Ako by vyzeral váš život, keby ste nemali strach?

Aké by to bolo, keby vám už ľudia nenaháňali strach? Keby ste sa už nebáli toho, čo si o vás pomyslia, pretože ste si istí láskou nebeského Otca? Keby ste sa už nebáli otvoriť svoje srdce, aby ste mohli zažiť hĺbku Božej lásky, a tak ju dokázali dávať každému, koho stretnete?

Ako by sa zmenilo vaše manželstvo? Ako by vyzeral váš rodinný život? A iné vzťahy? Aké by to bolo, keby ste sa nebáli dôverovať, byť zraniteľnými, dotýkať sa iných a dovoliť im, aby sa oni dotýkali vás? Strach nás paralyzuje. Videli sme to na príklade Davida, ktorý v strachu mrzol na prove lode, hoci od bezpečia kormidelné ho delilo iba pár metrov. Strach nám bráni robiť rozhodnutia, vďaka ktorým by sme zažívali teplo, bezpečie, lásku, pokoj a nežnosť.

Ako by vyzerala cirkev, keby sme nemali strach? Čo keby boli všetci členovia vášho miestneho cirkevného spoločenstva slobodní od strachu dôverovať, otvoriť si srdce pre lásku a nebáli sa odmietnutia? Môžeme vedieť všetko o Bohu, a predsa nám strach dôverovať zabráni prijať všetko ovocie Ježišovho kríža – uzdravenie našich rodín a vzťahov. Ako mnohí kresťania robíte všetky správne kresťanské „veci“, ale strach vám nedovolí vrhnúť sa do náruče milujúceho Otca.

Vstávate ráno s pocitom, že ste milovaným synom alebo milovanou dcérou, ktorí sú si istí Otcovou láskou a žijú na to, aby ju rozdávali iným? Alebo sa ráno budíte s pocitom otroka, ktorý neustále zápasí so strachom zo zlyhania a odmietnutia a nedokáže nikomu dôverovať? Otroci si neustále láme hlavu nad tým, ako dnes uspokojit' svojho Pána. Prechod od otroctva k synovstvu (či dcérstvu) znamená, že človek si je natoľko istý Otcovou láskou, že cieľom jeho života sa stane hľadanie spôsobilých ľudí, ako túto lásku prejaviť iným.

Aký by bol váš život, keby ste nemali strach?

Človek buď žije tak, akoby mal domov, alebo naopak, akoby ho nemal.³ Buď žijeme s pocitom bezpečia, ktoré nám ponúka Otcova náruč, prežívame jeho lásku a šírieme ju ďalej, alebo žijeme v neustálych obavách a neistote,

---

³ NOUWEN, H.: The Return of the Prodigal Son (Návrat márnotravného syna). New York: Image Books, 1992.